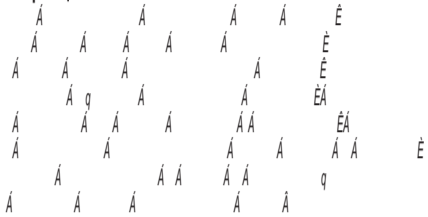

Вчора відсвяткувала День народження завідувачка інфекційним відділенням ЦРЛ **Ірина Тадеївна МАРТИНЮК.**

Родина КОРЦІВ

широ вітає іменинницю. До неї доєднують найтепліші слова вітань і ківерцівські журналісти, які вдячні Ірині Тадеївні за співпрацю. Зичимо:

13 лютого відзначитиме ювілей

Ірина Ярославівна ФЕДОРЧУК.

В цей день даруємо іменинниці море квітів і найщиріші наші вітання:

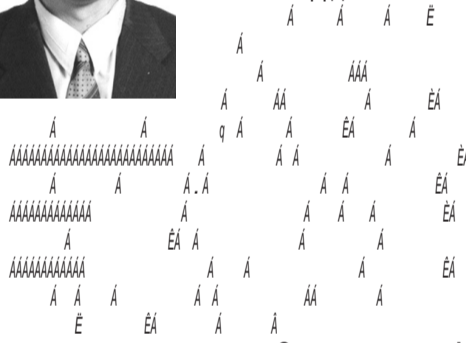
З повагою - діти і свати.

15 лютого завітає золотий ювілей до хорошої людини, надійного друга

Василя Степановича СИНЮКА,

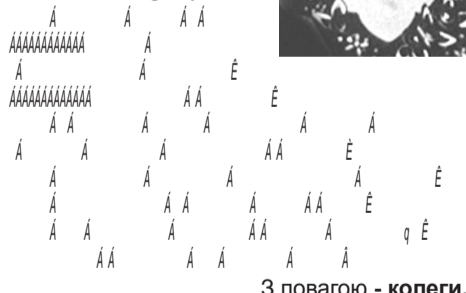
жителя с. Дідичі.

З повагою - друзі.

14 лютого зустрине ювілей завідувачка Дєрнівським ДНЗ «Незабутка», хороша, щира, порядна людина, прекрасна колега

Людмила Леонідівна БІРЮК.

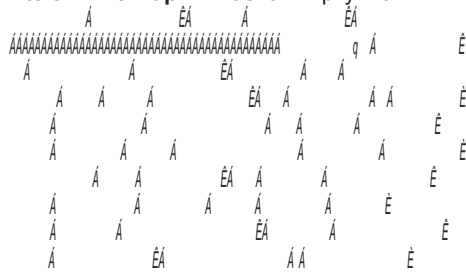

З повагою - колеги.

10 лютого відзначила 55-річчя старша медична сестра Олицької міської лікарні

Наталія Степанівна МАЛИМОН.

Колектив лікарні вітає ювілярку й зичить:

(Продовження. Поч. на 1 стор.).

До газетярства Микола Миценко долучився ще на Харківщині. Після Миколаївської семирічки та двох років навчання у Зачепилівській школі юнак пішов на «свої хліба», як мовиться в народі. Бо ж було совісно юнакові, продовжуючи навчання у школі, сидіти на шиї у виснаженої непосильною селянською працею матері – солдатської вдови. Тож з грудня

став знаним журналістом – газетярем його назвали трохи пізніше, бо процес становлення творчої особистості досить тривалий. Тож пройшло чимало часу, як Миценкові роботи стали публікувати в районці. За порадою того ж Олександра Бордакова, свої кращі нариси надсилав їй до обласної газети «Радянська Волинь».

В Олиці Микола Миценко здобув і загальну середню освіту, навчаючись у вечірній школі.

ГАЗЕТА

1949-го по жовтень 1951 року працював складачем Зачепилівської районної друкарні. Мабуть, тоді Микола Іванович й не думав

Однак надовго тут він не затримався, бо в січні 1957 року Олицький район було ліквідовано, а працівників газети обком партії направив

присвятити все своє життя творенню газети, але ж долю не обдуриш і не обійдеш того, що вона тобі намітила...

Після чотирьох років ратної служби, восени 1955-го, звільнений у запас сержант Микола Миценко їде не додому, бо ж маму провідав у недавній відпустці, а на гостину до тітки Марії на Західну Україну.

Молодшу мамину сестру Марію Іванівну Петренко ще в 1944 році було направлено за путівкою республіканського ЦК комсомолу на педагогічну роботу в Олику. На той час вона працювала редактором місцевої газети «Прапор Перемоги» і водночас очолювала друкарню. Після кількох днів гостювання тітка попросила Миколу, знаючи про його, хоч і незначний, досвід роботи в друкарні, підімати одну із складальниць, котра захворіла. Уже працюючи в друкарні, Микола Миценко познайомився з відповідальним секретарем редакції газети Олександром Семеновичем Бордаковим. Саме цей чоловік, веселої оптимістичної вдачі, став своєрідним «хрещеним батьком» в газетярстві для молодого скромного хлопця. Сьогодні важко сказати, як склалася б подальша доля Миколи Івановича, якби тоді Олександр Бордаков не розглядев у юнакові хист до творчості – можливо, повернувся б додому, на Харківщину, а може, й тут залишився, займаючись іншою справою... Але сталося так, як сталося, – Олександр Семенович запропонував редактору долучити племінника до творчого процесу в редакції. Спочатку це була робота з робітькорами – той опрацьовував листи, які надходили в редакцію. Звичайно, Микола Миценко не одразу

у інші видання. «На мою долю випав, як на той час, найглухіший райцентр – селище Шацьк, – напише у своїх спогадах Микола Іванович. – Коли тітка Марія Іванівна дізналася про це моє направлення, вона навіть розгубилася, ніби відчуваючи свою якусь провинку».

У Шацьку довелося підійматися по кар'єрній сходинці з найнижчого щабля, тобто починати все з початку: був інструктором по роботі із робітькорами, а згодом – відповідальним секретарем газети «Жовтнева перемога». «Я гаряче брався за будь-яке діло. Їздив у села на велосипеді, писав кореспонденції, звіти, замітки, макетував і вичитував часопис», – зауважує ветеран журналістики. Тут він зростав творчо, адже його замітки друкувалися вже не лише в обласній періодиці, а й в республіканських газетах, зокрема в «Молоді України». У Шацьку зустрів він і свою долю – медсестру місцевої райлікарні Надію. Проте ледве він встиг ознайомитися з районом, як О.С. Бордаков «переманив» у Цумань, де редагував «Радянську трибуну».

Саме Цумань став переломним періодом для Миколи Івановича – працюючи у місцевій газеті відповідальним секретарем, все глибше опановував премудрості цієї професії, дослухаючись до слушних порад свого досвідченішого й старшого товариша Олександра Бордакова. Щоб надолужити теоретичні знання, яких бракувало й чого не могла замінити практична діяльність, Миценко вступив на заочний факультет Львівського держуніверситету

імені Івана Франка, який був справжньою школою журналістики. У 1960 році його прийняли у Спілку журналістів СРСР, тут також був створений первинний осередок цього творчого об'єднання. У Цуманській редакції згуртувався міцний і дружний творчий колектив, до якого влилися випускник місцевої школи Олексій Григор'єв, випускниця культучилища Лідія Вегера, Петро Юшковець.

Від Цуманя сім'я Миценків почала вести

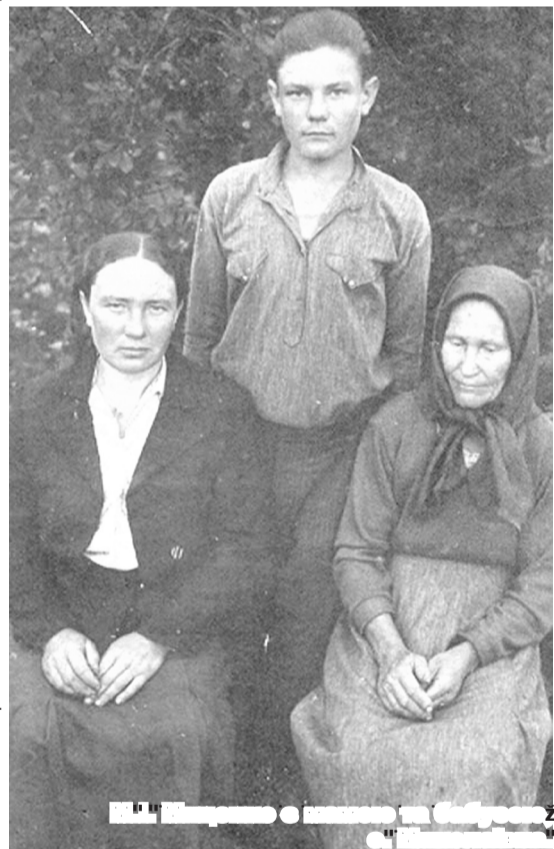
лік й особистим здобуткам. І найвизначнішою подією для молодого подружжя стало народження первісточки – донечки Наталочки. Тут Миценки отримали вперше державну квартиру, в яку й запросили з Харківщини маму Миколи Івановича.

Здавалося б, життя налагодилося – мав чудову родину поруч, у власній квартирі, займався улюбленою справою. Проте назавше осісти й тут не довелося, адже чутки про ліквідацію Цуманського району справдилися – у 1962-ому його було приєднано до Ківерцівського. Миколу Івановича й Олександра Бордакова направлено, знову ж таки обкомом партії, на роботу у редакцію газети «Ленінським шляхом»...

«Моя гостина на Волині затягнулася на все життя. У цьому чарівному Лєсному краї журналістика стала моїм покликанням, а ківерцівська газета – моєю долею...» – через півстоліття резюмує такий поворот у своєму житті Микола Іванович Миценко у книзі «Газета – доля моя».

У Ківерцях зустрів нових працівників редактор місцевої газети Леонід Петрович Гузь. Він познайомив з колективом та на «новенькому малинового кольору «Москвичі» зробив екскурс для гостей містечком. «Ківерці справили на нас присмне враження. Вони були компактними, чистими та зеленими», – такими побачив тоді Ківерці Микола Іванович. А Олександр Бордаков, який не вперше «скеровував» долю свого молодшого товариша, пророче мовив: «Ківерці – гарне містечко, у ньому можна буде оселитися й назавжди».

(Закінчення на 5 стор.).

ВІТАЄМО

...І НА ПРАВНУКІВ ВЕСІЛІ ХВАЦЬКО ВТНУТИ ГОПАКА...

12 лютого Микола Іванович МИЦЕНКО зустрине 80-річчя. Він упродовж життя трудився на журналістській ниві, майже чверть віку працював редактором Ківерцівської районки «Ленінським шляхом», яка виходила тричі на тиждень тиражем сім і більше тисяч примірників і заслужено була серед кращих міськрайонних видань Волині.

Присвячую це вітання Президентському стипендіату, чуйній і добродушній людині, перо якої й досі не ржавіє, – М.І. Миценку з нагоди його ювілею.

12 лютого редактору районної газети

Миколі Івановичу МИЦЕНКУ

виповнюється 80 років.

Твій друг дитинства і юності, супутник у газетній справі – Василь Дмитрович МОРДОВЕЦЬ, смт Зачепилівка, Харківщина.

Петро ЮШКОВЕЦЬ, м. Ківерці.